

Edgar Chahine.

EDGAR CHAHINE. DOOR A. J. HANKES DRIELSMA.

Onder de jongere kunstenaars, die in forschen volgehouden gang zich hun eigen weg gebaad hebben, die door de kracht en eerlijkheid van hun talent zich in eens hier een plaats veroverd hebben, behoort op 't oogblik de graveur Edgar Chahine.

Op den laatsten salon heeft de staat een teekening van hem aangekocht en de Société Nationale des Beaux-Arts heeft hem kort geleden als Sociétaire aangenomen.

Het is niet door deze in de afgelopen weken plotseling over hem gekomen officieele sanctie, dat ik Chahine heb leeren kennen.

't Was dezen winter na afloop van een theater in een rumoerig nachtrestaurant van Montmartre. Bij het gezelschap was ook een vroolijke jonge man, wiens vreemde naam ik niet verstaan had, met een donker, levendig gezicht waarin een mengsel van scherpte en gevoeligheid. Hij was opgewonden, dien avond, zong mee met de muziek, mengde zich dan in eens heftig gesticuleerend in het gesprek, en boeide door de scherpte zijner opmerkingen en den gloed waarmee hij sprak.

Bij het uiteengaan leidden onze wegen denzelfden kant uit en langzaam opwanderend eerst, zetten we ons nog ergens neer in een van de cafés die den nacht door open zijn, en raakten er in een gesprek, zoo'n gesprek waarin men raakt laat in den nacht, waarin men zich warm maakt voor wat men zegt, dingen zegt die ons

ter harte gaan, waarin men bijna confidencieel is met iemand dien men nooit te voren zag, maar met wien men veel punten van aanraking voelt en een onmiddellijke sympathie.

Ik beloofde hem op te zoeken en zijn atelier te komen zien. En ik ging ook kort daarop — eigenlijk in 't geheel niet in de verwachting iets goeds of moois te zien, maar enkel geïnteresseerd door dien enthousiasten, sympathieken Armeniër.

Maar in zijn atelier gekomen, boeide mij dadelijk het werk aan de wanden. En in een



„SANS TRAVAIL”